

ציון צפירי, העולם הזה

"לא הייתי סם לואיסי!"

● ספר על היכרותך עם בוש. אנחנו, אשתי ואני, מכירים אותו בקושי. הוא ביקר אותי כשכיהנתי כשגריר בירדן, באלג'יר ובאל-סלוודור. וכמובן, היה הביקור בירושלים, לפני שנתיים וחצי. חוץ מזה נהגי תי לרווח לו כשגריר ארצות-הברית בישראל. כך יכול היה לעקוב אחר תפקודי.

● לכל אדם ברור באיזה תפקיד הוא מצטיין, ולאן זה יוביל אותו. כך הרגשתי לגבי משימתך בישראל?

כן, היה לי ברור כל העת שזהו תפקידי הרגיש ביותר עד כה, החשוב ביותר. היה לי ברור שזהו ציון-דרך חשוב בקאריירה שלי. וחוץ מהיה לי מאוד מעניין.

● קודמך, סם לואיסי, היה מאוד פופולרי בישראל, ונחשב כמוקד חברתי. ידוע לך שנהגו להשוות ביניכם ולהתלונן על כך שאתה מסוייג יותר?

אני יודע, אני יודע שבישראל משווים בין כולם, כל העת, בכל מקום... אין לי בעייה עם זה שהישו אותי ללואיס. אינני מכיר את שיטות-עבודתו של לואיס, מפני שלא עברתי עימו. ידוע לי שהיה שונה ממני. שמעתי עד כמה היה חבר'המני, וכמה אשתו היתה חביבה. אני ניסיתי להיות עצמי, וכך נהגה גם אשתי. מובן שהייתי מודע לכך שהישראלים מסתכלים, בוחנים, עורכים השוואות, אבל כך אני, מה לעשות? אז כתבו שאני קר ומסוייג, פחות חברתי מלואיס. בתקופתי, מוחמד בסיוני, שגריר מצרים בישראל, היה הכוכב התורן... דווקא חברתי ידידים בישראל, ואני בקשר איתם עד עצם היום הזה.

● מה היו הרגעים הקשים ביותר שלך כשגריר בישראל?

לא פרשת הנשק האיראני. דווקא פרשת פולארד. לא היה רגע ספציפי. פשוט הוצרכתי להעביר מסרים כל-יך מסוככים, כל-יך רגישים...

● מה מתרחש בפועל בפגישה,

עם מוחמד בסיוני בארץ. בתקופתי, בסיוני היה כוכב עליון

קבלה המדינה הפלסטינית לאירגון-הבריאות העולמי.

● עכשיו, כשאתה בחדר המהדר הזה (לישכת שגריר ארצות-הברית באו"ם), המשקיף על בניין האו"ם, אתה יכול לשחזר את הרגע שבו הודיעו לך על מינויך לתפקיד?

אני זוכר את הרגע המדוייק: הייתי במסע במידבר המצרי. שהיית שם כשבוע וחצי. לפתע קיבלתי הודעה שעלי לטלפן לשגרירות בישראל. שם חיכתה לי הודעה לטלפן לסגן הנשיא, ג'ורג' בוש. לא חשדתי. ככלום. ג'ון סנונו (ראש-המטה של בוש) לא הכין אותי מראש, כפי שפורסם שהכין אחרים. זאת היתה הפתעה ענקית בשבילי.

● על הפרק נמצא עכשיו ניסיונו של אש"ף להתקבל לאירגונים של האו"ם במעמד מלא כמדינה פלסטינית. זוהי אחת ההתנסויות הראשונות שלך כשגריר ארצות-הברית באו"ם. איך בדעתך לנהוג?

אינני סבור שזהו מאבק אבוד, בכלל לא. זאת לא גישה נכונה — להיכנע מראש. הקונגרס החליט שישלול את הסיוע הכספי מכל אירגון אשר יקבל אל שורותיו את אש"ף. הרי אין מדובר כאן במדינה. אש"ף איננו מדינה. זהו סתם רעיון מטומטם שאש"ף, מסיבותיו, מנסה כמובן לקדם. אין בכוונתנו להיכנע לכך, ומדינות רבות אינן חשות בנוח לגבי המצב שנוצר. התחויה שלי היא רווקא אופטימית. (ואכן, השבוע לא הת-

שבה אתה אמור למסור מסרים עויינים? לא הייתי מרחיק-לכת ומכנה זאת "עויינים", אבל היה מדובר בהחלט במסרים שישקפו חילוקי-דיעות. גיליתי במהרה שב-ישראל צריך לדבר גלויים. אין חוכמות. אין זאת אומרת שהייתי ברוטלי, אבל ניסיתי לשכנע, להסביר מדוע. לעיתים הייתי תקיף. כך נהגו גם כלפי.

בתקופה שבה התפוצצה פרשת-פולארד, כבר הכירו אותי בישראל. לכן היה כבר כסיס חברי. בסך-הכל ניסינו לחפש פיתרונות, תשוכות.

● בשעה שאנחנו משוחחים, שבה הפרשה לבותרות. מישלחת אמריקאית מגיעה לישראל. יש טענה כאילו ישראל משלמת סכום חודשי לפולארדים. האם עדיין מרי-חפת הפרשה על יחסי ישראל-ארצות-הברית?

כן. כן. קיימת עדיין פרשת אביאם סלע, וישנה עדיין השאלה סביב שלושת האנשים: יוסף יגור, אירית ארבי ורפי איתן. זה לא ממש מעסיק את הציבור — זהו רק עניין לא-גמור, הממשיך לצוץ מדי פעם לפעם. אם תראייני את את פולארד, אני מניח ששוב יועלה הצד האנושי — הטיפול הרפואי, היחס שהם זוכים בו. הפרשה עדיין קיימת בין ישראל לבין ארצות-הברית.

● אני מבינה שאתה נמצא בעת במרומי הסולם מבחינת הקאריירה.

מבחינת דרגות — אין גבוהה מדרגתי הנוכחית כשגריר ארצות-הברית באו"ם. אבל מבחינת התפקידים, אני יכול עדיין להתקדם בממשלה. תלוי ברצון מי שממנים.

● מהו השינוי המיידני שחל באחרונה בחיך?

אני נמצא בניו-יורק רק שישה שבועות. השינוי הגדול ביותר מאז שעזבתי את ישראל הוא שאני הולך ברגל לעבודה, סתם הולך לי ברחוב (פיקרינג מתגורר במלון ולדורף-אסטוריה, ואילו לישכתו מצויה מול האו"ם) — מרחקה-ליכה של 25 דקות). מה שאני זוכר מישראל הוא כיצד הייתי תקוע במשך שעות כפקיית-התנועה, מהרצליה-פיתוח... (המשך בעמוד 28)

יכול להרשות לעצמו להיות נחמד!

לפני שבוע, בלישכה יתפיה הצומה על הנזה, זמלוה ברעש של מזגן, המקהה אשליה של שית תמידי, פגשתי פיקרינג אחר - נינוה, ויכן, לבני, מאוד-מאוד אישי. הוא הסביר שעדיין לא ריחש את לישכתו, לישכת שגריר ארצות-הברית באו"ם. הוא "התייעץ" במה לרשט, מה לשים וחיכן, שאל כמה וכמה פעמים אם אני בטוחה - אבל ממש בטוחה! - שאני אוהבת את הלישכה שלו.

כל עוד העפיל פיקרינג במעלה הסולם, הוצרך להקניף עצמו במזכירים/עוזרים/דוברים ולשמור על ארשת מסור-יגות. עכשיו, כשהוא כבר גדול, כשהגיע לדרגה הדיפ-לומטית הגבוהה ביותר בארצות-הברית, בדרגת שר, הוא יכול להרשות לעצמו להיות נחמד. ומדינת ישראל, ה-מתרפקת על גלי הנוסטלגיה של סם לואיסי, לא יודעת מה היא הפסידה - תומס פיקרינג הוא פשוט איש נחמד.

הוא קר, מסוייג, מתנשא, "לא-חברותי" - אלה כמה מהאפיונים שדבק בתומס פיקרינג, כאשר כיהן כשגריר ארצות-הברית בישראל 1985-1988. לישראלים - המחבקים חיבוק-דוב כל איש זר ומצפים שיודיע עד כמה שהוא ישראלי, משתגע על ישראל ולא מבין איך יכול היה להסתדר בלעדיה - היה קשה לעכל את חזו המיקצועון אליס ותומס פיקרינג. קשה יותר היה לבלוע אותם אחרי סאלי וסם לואיס החביבים המיקצועונים, שהפכו לזוג הראשון של ישראל בתקופת כהונתו של לואיס.

בעוד שהמוטו "פתיחות" הפך לסמל המיסחרי של חזו לואיס, לילות הברכה "הסתגרות" את תקופת כהונתו של פיקרינג. פיקרינג לא סבר שעם-ישראל חייב לבקר בחדרי-הנוחיות שלו, ולא פתח את ביתו הפרטי, כשאירח במיד-שחא את כל המי-ימי ב-4 ביולי, יום-העצמאות האמריקאי.

* הראיון עם פיקרינג נערך לפני הראיון עם אן פולארד.